

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 488

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 iulie 2002

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
369.		art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, prevederi introduse prin art. 1 pct. 3 și 5 din lege	4-7
		Decizia nr. 144 din 9 mai 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/1998 privind regimul de autorizare a activităților din domeniul jocurilor de noroc	7-9
Acord între Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992	2	Decizia nr. 151 din 23 mai 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 și ale art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală.....	9-11
518.		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		584.	
Acord între Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992	2-3	— Hotărâre pentru aprobarea amendamentelor convenite la București la 31 mai 2002 între Guvernul României, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare la Acordul de garanție dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la Washington la 29 august 1995	12
518.		615.	
— Decret privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene, semnat la București la 14 decembrie 2001, pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992	3	— Hotărâre privind aprobarea Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara” — S.A., pentru perioada 2002—2015	13-15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 119 din 11 aprilie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, precum și a prevederilor art. 10 alin. (1 ¹) teza a doua și		616.	
		— Hotărâre pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2002, rectificat, al Companiei Naționale „Aeroportul Internațional București—Otopeni” — S.A., care funcționează sub autoritatea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.....	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI**

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene, semnat la București la 14 decembrie 2001, pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene, semnat la București la 14 decembrie 2001, pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 18 aprilie 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 20 mai 2002, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 11 iunie 2002.
Nr. 369.

A C O R D

între Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992

Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene, denumite în cele ce urmează *părți*, în dorința de a promova cooperarea bilaterală și luând în considerare prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992, denumit în continuare *acord*,

au convenit cele ce urmează:

ARTICOLUL 1

Se modifică acordul astfel:

1. La articolul 3, paragrafele 2 și 3 vor avea următorul conținut:

„3.2. Contribuția va fi utilizată pentru proiecte prioritare de infrastructură și reabilitare. O atenție deosebită va fi acordată proiectelor din sectorul protecției mediului și infrastructurii (energie, transporturi, telecomunicații) și proiectelor de sprijinire a dezvoltării sectorului privat al economiei.

3.3. Guvernul român va scuti toate echipamentele, serviciile și materialele finanțate pe baza ajutorului nerambursabil acordat de Confederația Elvețiană în cadrul prezentului acord de la plata taxelor, impozitelor și comisiunilor de orice fel impuse de legislația română.“

2. Articolul 4 se completează cu următorul paragraf:

„4.3. Pentru a evita orice dezechilibru în cadrul economiei românești de piață, în cazul proiectelor comerciale viabile, importatorii vor plăti, în tot sau în parte, în Fondul elvețian de contrapartidă contravaloarea bunurilor importate pe baza prezentului acord. Cuantumul și condițiile de plată vor fi definite de la caz la caz de către părțile contractante.“

3. La articolul 5, paragraful 3 va avea următorul conținut:

„5.3. Guvernul României va deschide la Banca Națională a României un cont special, denumit «Asistența financiară elvețiană», pentru plata importurilor în moneda locală a Fondului elvețian de contrapartidă.“

4. Articolul 9 va avea următorul conținut:

„Următoarele autorități vor fi răspunzătoare de aplicarea acordului:

- a) pentru partea română: Ministerul Afacerilor Externe (Direcția generală pentru afaceri europene și euroatlantice);
- b) pentru partea elvețiană: Secretariatul de Stat pentru Afaceri Economice, Departamentul federal pentru afaceri economice.“

5. Articolul 10 va avea următorul conținut:

„Prezentul acord poate fi amendat prin consimțământul părților. Amendamentele vor intra în vigoare la data ultimei notificări prin care părțile contractante își comunică reciproc îndeplinirea prevederilor legale interne necesare pentru intrarea lor în vigoare.“

6. La articolul 12, paragraful 2 va avea următorul conținut:

„12.2. Prezentul acord rămâne în vigoare până la data de 31 decembrie 2003 sau la orice dată ulterioară ce va fi convenită de părțile contractante.“

7. În anexa nr. 1 punctul 3, paragrafele 1, 3 și 4 vor avea următorul conținut:

„Instituția guvernamentală română coordonatoare a asistenței nerambursabile acordate Guvernului României de Guvernul Confederației Elvețiene (denumită în continuare *Ministerul român al Afacerilor Externe*) va transmite Secretariatului de Stat pentru Afaceri Economice deciziile comisiei de programare a utilizării Fondului elvețian de contrapartidă (denumită în continuare *comisia de programare*), prin intermediul Ambasadei Elvețiene la București. Secretariatul de Stat pentru Afaceri Economice va transmite Ministerului român al Afacerilor Externe aprobarea deciziilor comisiei de programare. O copie de pe această aprobare, precum și documentele menționate mai jos vor fi puse la dispoziție Băncii Naționale a Elveției de către Secretariatul de Stat pentru Afaceri Economice.

Asistența financiară poate fi acordată prin intermediul unei plăți directe sau al unui acreditiv. În cazul din urmă vor fi percepute comisioane de la partea elvețiană, dar ele nu vor depăși comisioanele percepute de Banca Națională a Elveției. Mijloacele de plată alese trebuie să fie indicate în facturile *pro forma* sau contractele de livrare. Banca Comercială Română va transmite ordine directe de plată la Banca Națională a Elveției, referindu-se la aprobarea autorităților elvețiene menționate mai sus.

În cazul plății prin acreditiv importatorul va deschide un acreditiv — așa cum se obișnuiește — care va fi emis de

Pentru Guvernul României,
Cristian Diaconescu,
secretar de stat în
Ministerul Afacerilor Externe

Banca Comercială Română, referindu-se la facturile *pro forma* și la contractele de livrare aprobate, menționate mai sus și confirmate de Banca Națională a Elveției. Deschiderea va fi efectuată de îndată ce importatorul a fost informat de Ministerul român al Afacerilor Externe asupra aprobării Guvernului elvețian de a acorda asistența financiară. Banca Națională a Elveției va plăti furnizorului la prezentarea documentelor specificate în acreditiv.“

8. În anexa nr. 2 alineatul 3, punctul 5 va fi eliminat, iar punctele 1, 2 și 6 vor avea următorul conținut:

„Ministerul român al Afacerilor Externe și Secretariatul de Stat pentru Afaceri Economice decid:

1. Se constituie o comisie de programare alcătuită din 4 persoane. Două persoane sunt numite de Ministerul român al Afacerilor Externe și două de Ambasada Elveției la București.

2. Comisia de programare va examina toate propunerile de proiect după principiile enunțate în cadrul acordului, în special la art. 3 pct. 2 și la art. 4 pct. 1. Legile și reglementările române se aplică deciziilor comisiei de programare. Membrii comisiei de programare pot cere rapoartele necesare Ministerului român al Afacerilor Externe.

6. Secretariatul de Stat pentru Afaceri Economice va fi informat în legătură cu decizia finală a comisiei de programare.“

ARTICOLUL 2

Prezentul acord va intra în vigoare la data primirii ultimei notificări prin care părțile își comunică reciproc îndeplinirea procedurilor legale interne necesare pentru intrarea sa în vigoare.

Semnat la București la 14 decembrie 2001, în două exemplare originale în limba engleză, ambele texte fiind egal autentice.

Pentru Guvernul Confederației Elvețiene,
François Chappuis,
ambasadorul Confederației Elvețiene
în România

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene, semnat la București la 14 decembrie 2001, pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru ratificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene, semnat la București la 14 decembrie 2001, pentru modificarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 10 iunie 2002.
Nr. 518.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 119**

din 11 aprilie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, precum și a prevederilor art. 10 alin. (1)¹ teza a doua și art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, prevederi introduse prin art. I pct. 3 și 5 din lege

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, precum și a prevederilor art. 10 alin. (1)¹ teza a doua și art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, prevederi introduse prin art. I pct. 3 și 5 din lege, excepție ridicată de Banca Comercială „WEST BANK”—S.A. din Arad în Dosarul nr. 6.114/CA/2001 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal răspund părțile prin reprezentant.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 5C/2002, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de același autor în Dosarul nr. 7.874/CA/2001 al Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ. La apelul nominal răspund părțile. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Părțile și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 5C/2002 la Dosarul nr. 4C/2002.

Reprezentantul autorului excepțiilor de neconstituționalitate solicită admiterea acestora, pentru considerentele expuse în notele scrise depuse în dosarele instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepțiilor de neconstituționalitate ca neîntemeiate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 decembrie 2001, pronunțate în dosarele nr. 6.114/2001 și nr. 7.874/2001, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, precum și a prevederilor art. 10 alin. (1)¹ teza a doua și art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, prevederi introduse prin art. I pct. 3 și 5 din lege**, excepție ridicată de Banca Comercială „WEST BANK”—S.A. din Arad.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin următoarele:

I. Legea nr. 506/2001, care reglementează „materia contenciosului administrativ, mai precis o parte a acestuia, contenciosul fiscal”, este o lege organică ce trebuia adoptată cu procedura prevăzută pentru asemenea legi, or, așa cum rezultă din Monitorul Oficial al României în care a fost publicată, ea a fost adoptată ca lege ordinară, încălcându-se astfel art. 72 alin. (3) lit. j) și art. 74 alin. (1) din Constituție.

II. Dispozițiile art. 10 alin. (1)¹ teza a doua și ale art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, introduse prin art. I pct. 3 și 5 din Legea nr. 506/2001, impun în mod discriminatoriu participarea procurorilor la anumite cauze de contencios administrativ identificate *ratione personae* și, în acest fel, încalcă dreptul la un proces echitabil și la un tribunal imparțial, consacrat de art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, combinat cu art. 14 din aceeași convenție, și afectează independența și imparțialitatea judecătorilor, consacrate la art. 123 din Constituție. Se apreciază că regimul derogatoriu *ratione personae* rezultă din faptul că, potrivit textelor de lege criticate, reprezentantul Ministerului Public participă numai în litigiile în care sunt contestate deciziile direcțiilor generale ale finanțelor publice și ale Ministerului Finanțelor Publice, iar nu, de exemplu, și la „cele care au ca obiect contestația unor acte ale administrației locale”. În continuare se arată că, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, discriminarea trebuie să aibă o

justificare obiectivă și rezonabilă, or, textele de lege criticate nu răspund acestor cerințe. Astfel, se consideră că nu există justificare obiectivă, întrucât: procurorul participă în mod obligatoriu doar la procesele de contencios administrativ în care statul este parte prin organele fiscale; rolul de „gardian al legalității” este îndeplinit de judecător. Tot astfel, se apreciază că nu există justificare rezonabilă pentru că: procurorul este expus conflictului între rolul său de protector al drepturilor și libertăților persoanelor și „funcția sa de agent al executivului”; există temerea că procurorul nu va fi imparțial. În plus, discriminarea introdusă prin art. 10 și 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 este lipsită de justificare obiectivă și rezonabilă și pentru că „reprezentarea duală *de facto* a statului încalcă echilibrul armelor”, prin aceea că „mai întâi, statul este reprezentat de către organul executiv emitent al actului atacat, iar apoi chiar de către procuror, la fel, membru al executivului”. În sfârșit, în susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se arată că acestea „afectează în mod obiectiv independența judecătorilor”, întrucât „suprareprezentarea statului” în procese în care el este parte este de natură să creeze pentru justițiabili temerea unei ingerințe a executivului în actul de justiție. În sprijinul acestei susțineri este invocată, sub aspectul argumentării principiului încrederii în imparțialitatea justiției, opinia separată formulată la Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 21 martie 2000.

Curtea de Apel Timișoara – Secția comercială și de contencios administrativ opinează că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată, atât în privința încălcării prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituție, cât și în privința participării procurorului la judecarea acțiunilor de contencios administrativ reglementate de Legea nr. 506/2001, prin aceea că „statul român ajunge să aibă o dublă reprezentare în aceste cauze”, contravenind astfel art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că Legea nr. 506/2001 reglementează o procedură administrativ-jurisdicțională în materie fiscală, prealabilă contenciosului administrativ, iar Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 34 din 24 iunie 1993, a statuat că legiuitorul poate stabili, din considerente de operativitate, tehnicitate și economicitate, o jurisdicție prealabilă celei judecătorești. Pe de altă parte, se arată în continuare, în România activitatea de contencios administrativ este reglementată prin Legea nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, care este lege organică. În ceea ce privește neconstituționalitatea prevederilor art. 10 alin. (1) teza a doua și ale art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 506/2001, se consideră că acestea nu contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, sens în care se invocă jurisprudența Curții Constituționale, din care se menționează Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996. Potrivit acestei decizii, „Faptul că prin jocul unor prevederi legale anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor lor interese, ca defavorabile, nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective”. De asemenea, se

consideră că nu sunt încălcate nici prevederile art. 123 din Constituție, care recunosc numai judecătorilor *jurisdictio* și *imperium*. În ceea ce privește invocarea contrarietății textelor de lege criticate cu dispozițiile constituționale ale art. 130 și 131, se menționează Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, prin care, cu referire la natura juridică a Ministerului Public, s-a statuat că acesta „reprezintă o magistratură specială, care nu îndeplinește atribuții de natură jurisdicțională”. În sfârșit, pentru aceleași considerente se apreciază că nu sunt încălcate nici principiile consacrate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un *proces echitabil* și la un *tribunal imparțial*.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește critica referitoare la procedura de adoptare a Legii nr. 506/2001 se arată că singura prevedere constituțională sub acest aspect este cea cuprinsă în art. 114 alin. (4), care însă nu dispune în legătură cu caracterul legii de aprobare. Așa fiind, se consideră „că nu se poate susține că prevederile Legii nr. 506/2001 pot deveni neconstituționale în conținutul lor, datorită unui aspect procedural”. În legătură cu critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1¹) teza a doua și ale art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, se arată că aceste texte de lege „reprezintă o concretizare a dispoziției generale conținute de art. 130 alin. (1) din Constituție care stabilește dreptul Ministerului Public de reprezentare a intereselor generale ale societății și de apărare a ordinii de drept și a libertăților cetățenilor”, precum și soluția „firească și în deplin acord cu art. 125 alin. (3) din Constituție”, referitoare la reglementarea prin lege a procedurii de judecată.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, precum și cele ale art. 10 alin. (1¹) teza a doua — „*Judecata se face în regim de urgență, cu participarea reprezentantului Ministerului Public*” — și ale art. 12 alin. (1) teza a doua — „*Judecata se face în regim de urgență, cu participarea reprezentantului Ministerului Public*” —, ambele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 și introduse prin art. 1 pct. 3 și 5 din Legea nr. 506/2001.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste dispoziții de lege, care stabilesc obligativitatea

participării reprezentantului Ministerului Public la judecarea unor cauze de contencios administrativ, contravin art. 72 alin. (3) lit. j), art. 74 alin. (1) și art. 123 din Constituție, care prevăd:

— Art. 72 alin. (3) lit. j): „*Prin lege organică se reglementează: [...] j) contenciosul administrativ;*”;

— Art. 74 alin. (1): „*Legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere.*”;

— Art. 123: „(1) *Justiția se înfăptuiește în numele legii. (2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră, de asemenea, că textele de lege criticate contravin și art. 6 pct. 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care prevăd:

— Art. 6 pct. 1: „*1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.*”;

— Art. 14: „*Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.*”

Examinând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea Constituțională constată următoarele:

I. O primă critică de neconstituționalitate privește Legea nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, lege în legătură cu care se susține că, întrucât reglementează „materia contenciosului administrativ, mai precis o parte a acestuia, contenciosul fiscal”, trebuia adoptată cu procedura prevăzută pentru asemenea legi de art. 72 alin. (3) lit. j) și art. 74 alin. (1) din Constituție.

Din analiza acestei susțineri Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 nu conține dispoziții privind contenciosul administrativ reglementat de Legea nr. 29/1990, ci instituie unele proceduri, prealabile, administrativ-jurisdicționale, referitoare la modul de soluționare a contestațiilor formulate împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice. Procedurile administrativ-jurisdicționale nu se regăsesc în categoria domeniilor prevăzute de Constituție pentru a fi reglementate prin legi organice, astfel că Legea nr. 506/2001, prin care se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, nu încalcă prevederile art. 72 alin. (3) lit. j) din Constituție, potrivit cărora contenciosul administrativ se reglementează

prin lege organică. Așa fiind, rezultă că nu sunt încălcate nici prevederile constituționale ale art. 74 alin. (1) care stabilesc procedura legislativă de adoptare a legilor organice.

Față de cele arătate, această critică de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

II. Cea de a doua critică de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 10 alin. (1¹) teza a doua și ale art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, introduse prin art. I pct. 3 și 5 din Legea nr. 506/2001, dispoziții potrivit cărora „*Judecata se face în regim de urgență, cu participarea reprezentantului Ministerului Public*”. În esență, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate aceste texte de lege impun în mod discriminatoriu participarea procurorilor la anumite cauze de contencios administrativ identificate *ratione personae* și în acest fel încalcă dreptul la un proces echitabil și la un tribunal imparțial, consacrat de art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, combinat cu art. 14 din aceeași convenție, și afectează independența și imparțialitatea judecătorilor, consacrate de art. 123 din Constituție.

În legătură cu susținerile referitoare la încălcarea prevederilor art. 123 din Constituție, Curtea constată că prin Decizia nr. 1 din 4 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 11 aprilie 1995, pronunțându-se asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 din Codul de procedură civilă, a statuat cu privire la participarea procurorului la procesele civile. Astfel, în esență, s-a reținut că, potrivit art. 130 alin. (1) din Constituție, în activitatea judiciară Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor, iar una dintre formele concrete prin care își poate realiza acest rol este de a participa la judecata proceselor și de a pune concluzii în acord cu obiectivele stabile de Constituție. S-a mai reținut că „poziția procurorului, concluziile sale din proces, nu leagă judecătorii ce soluționează cauza, deoarece aceștia sunt, potrivit art. 123 alin. (2) din Constituție, independenți și se supun numai legii”, precum și faptul că „procurorul nu este adversarul instanței și nici al vreuneia dintre părți, el intervine în proces pentru a veghea la respectarea legii”.

Față de cele statuate de Curtea Constituțională prin decizia menționată, care își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, susținerile autorului excepției urmăresc o restrângere a dreptului procurorului de a participa la procesul civil; or, potrivit aceleiași decizii, „dispoziția art. 130 alin. (1) din Constituție se poate concretiza prin legi organice sau ordinare, dar această concretizare nu poate să ducă la restrângerea conținutului dispoziției constituționale”. Așa fiind, critica potrivit căreia textele de lege a căror neconstituționalitate a fost invocată „afectează independența și imparțialitatea judecătorilor, consacrate de art. 123 din Constituție”, urmează să fie respinsă.

Pentru argumentele arătate, participarea procurorului în procesul civil nu afectează „*Dreptul la un proces echitabil*” consacrat la art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nici nu creează discriminări în sensul celor prevăzute de art. 14 din aceeași convenție, referitor la „*Interzicerea discriminării*”. Ca atare, Curtea nu poate reține că dispozițiile art. 10 alin. (1¹) teza a doua și ale art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001,

introduse prin Legea nr. 506/2001, impun în mod discriminatoriu participarea procurorilor la anumite cauze de contencios administrativ indentificate *ratione personae* și că în acest fel încalcă dreptul la un proces echitabil și la un

tribunal imparțial, consacrat la art. 6 alin. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, combinat cu art. 14 din aceeași convenție, așa încât și această critică urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 506/2001 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, precum și a prevederilor art. 10 alin. (1¹) teza a doua și art. 12 alin. (1) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, prevederi introduse prin art. I pct. 3 și 5 din lege, excepție ridicată de Banca Comercială „WEST BANK” — S.A. din Arad din dosarele nr. 6.114/CA/2001 și nr. 7.874/CA/2001 ale Curții de Apel Timișoara — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 aprilie 2002.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Costică Bulai**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 144

din 9 mai 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/1998 privind regimul de autorizare a activităților din domeniul jocurilor de noroc

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/1998 privind regimul de autorizare a activităților din domeniul jocurilor de noroc, excepție ridicată de Asociația Patronilor Români Organizatori de Jocuri de Noroc în Dosarul nr. 471/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde Consiliul Concurenței, reprezentat de George Stanciu. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Consiliului Concurenței, arătând că dispozițiile legale criticate nu au relevanță pentru soluționarea cauzei în fața instanței supreme, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece consideră că ordonanța criticată nu contravine prevederilor constituționale ale art. 107 alin. (3) și ale art. 114 alin. (2), (3) și (5).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 octombrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 471/2001, **Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/1998 privind regimul de autorizare a activităților din domeniul jocurilor de noroc.** Excepția a fost ridicată de Asociația Patronilor Români Organizatori de Jocuri de Noroc, cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 1.568 din 14 noiembrie 2000, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 107 alin. (3) și ale art. 114 alin. (2), (3) și (5). În acest sens se apreciază că, „prin emiterea acestor dispoziții pe calea ordonanței simple, a fost încălcată Legea nr. 206/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, cu privire la domeniul în care executivul a fost abilitat prin legea specială să emită ordonanțe“. De asemenea, autorul excepției arată că „din consultarea Repertoriului Legislației Române, emis de către Consiliul Legislativ, nu rezultă că Ordonanța nr. 36/2000 a fost aprobată sau respinsă printr-o lege de către Parlament“ pentru a se aprecia dacă aceasta mai este sau nu în vigoare.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată deoarece „Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 a fost emisă în cadrul competenței recunoscute Guvernului României prin Legea nr. 206/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și prin dispozițiile art. 107 și art. 114 din Constituție“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția ridicată este neîntemeiată. În acest sens se arată că și în domeniul jocurilor de noroc, ca în toate activitățile supuse percepției de taxe, stabilirea acestora nu poate fi desprinsă de controlul activității respective. De asemenea, se apreciază că, „în condițiile în care Guvernul a îndeplinit cerința cuprinsă în art. 114 alin. (3) din Constituție, precum și cea din art. 2 din legea de abilitare, respectiv, înaintarea (supunerea) Ordonanței aprobării Parlamentului [...], Ordonanța nr. 36/2000 [...] continuă să-și producă efectele, indiferent de data la care Parlamentul se pronunță, potrivit art. 114 alin. (5) din Constituție“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/1998 privind regimul de autorizare a activităților din domeniul jocurilor de noroc, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 31 ianuarie 2000. Aceste dispoziții legale au următorul cuprins:

— Art. I: „*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/1998 privind regimul de autorizare a activităților din domeniul jocurilor de noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 30 decembrie 1998, aprobată și modificată prin Legea nr. 166/1999, se modifică și se completează astfel: [...]*

5. La articolul 7 se introduce alineatul 2 cu următorul cuprins:

«Controlul tehnic al mașinilor, instalațiilor, dispozitivelor și meselor de jocuri de noroc se exercită de către Biroul Român de Metrologie Legală, în baza prevederilor unor norme tehnice de verificare. Costul activităților de control tehnic va fi suportat de agenții economici organizatori de jocuri de noroc, beneficiari.»“

Autorul excepției susține că acest text de lege contravine următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 107 alin. (3): „*Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.*“

— Art. 114 alin. (2), (3) și (5):

„(2) Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe.

(3) Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței.[...]

(5) Aprobarea sau respingerea ordonanțelor se face printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alineatului (3).“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 a fost emisă și ulterior supusă aprobării Parlamentului, în limitele și condițiile stabilite prin Legea nr. 206/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, astfel încât nu se poate reține ca fiind încălcate prevederile constituționale ale art. 107 alin. (3) și ale art. 114 alin. (2), (3) și (5). În jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat că, potrivit art. 114 alin. (3) din Constituție, ordonanța se supune aprobării Parlamentului în termenul prevăzut de legea de abilitare, iar potrivit alin. (5), aprobarea sau respingerea se face printr-o lege, fără însă să se prevadă vreun termen în care să se desfășoare dezbaterile în care Parlamentul să fie obligat să se pronunțe cu privire la ordonanța ce i-a fost supusă spre aprobare. Aceasta deoarece art. 114 alin. (3) din Constituție se referă la supunerea spre aprobare a ordonanței, ca obligație a Guvernului, iar nu la aprobarea propriu-zisă a acesteia de către Parlament, care nu este condiționată de timp.

Curtea reține, de asemenea, că Guvernul a adoptat ordonanța criticată cu respectarea prevederilor constituționale invocate. Astfel ordonanța criticată a intrat în vigoare la 31 ianuarie 2000, iar Parlamentul și-a reluat lucrările, în prima sesiune ordinară a anului 2000, în ziua de 1 februarie 2001.

În ceea ce privește critica potrivit căreia, prin introducerea art. 7 alin. 2 în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/1998 (această ordonanță a fost aprobată prin Legea nr. 166/1999) prin art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2000, executivul a depășit domeniul special de abilitare, deoarece nu a reglementat exclusiv în materia impozitelor, taxelor și tarifelor, Curtea constată că stabilirea taxelor nu poate fi desprinsă de controlul respectării regimului legal al activităților din domeniul jocurilor de noroc. Așa fiind, nici acest motiv de neconstituționalitate nu poate fi reținut.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 36/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/1998 privind regimul de autorizare a activităților din domeniul jocurilor de noroc, excepție ridicată de Asociația Patronilor Români Organizatori de Jocuri de Noroc în Dosarul nr. 471/2001 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 mai 2002.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Costică Bulai**Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 151

din 23 mai 2002

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 și ale art. 327 alin. 3
din Codul de procedură penală**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Cristina Nicoară	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 și ale art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Cicileanu în Dosarul nr. 4/MF/2001 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neînte-meiată, invocând art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Probele nu au valoare mai dinainte stabilită [...]*”, precum și art. 6 alin. 2 din același cod, care prevede că, „*În cursul procesului penal, organele judiciare sunt obligate să asigure părților deplina exercitare a drepturilor probele necesare în apărare*”. Se apreciază că art. 24 din Constituție nu este încălcat, întrucât inculpatul a avut posibilitatea audierii martorilor în timpul urmăririi penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2001, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 și ale art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ion Cicileanu în Dosarul nr. 4/MF/2001 al acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că dispozițiile art. 69 din Codul de procedură penală sunt în contradicție cu prevederile art. 23 alin. (8) din Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție, și cu cele ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare. Se arată că în privința declarației învinuitului sau inculpatului, atribuindu-se valoare probatorie acesteia numai în măsura în care se coroborează cu alte probe existente la dosarul cauzei, se încalcă prezumția de nevinovăție, deoarece se presupune că inculpatul nu spune adevărul, fiind interesat în ascunderea acestuia. Totodată se atribuie sarcina probei inculpatului, care este astfel obligat să propună administrarea unor probe care să se coroboreze cu declarațiile sale pentru a-și dovedi astfel nevinovăția. În sprijinul acestei critici se invocă exemplul unor legislații în care inculpatul este ascultat ca martor, sub prestare de jurământ.

Autorul excepției consideră, de asemenea, că este încălcat și art. 24 alin. (1) din Constituție, deoarece legea condiționează valabilitatea apărării lui de coroborarea declarațiilor sale cu alte probe existente în cauză. Or, standardul diferit de apreciere stabilit prin art. 69 din Codul de procedură penală nu se justifică în nici un fel. Este adevărat că inculpatul este cel mai interesat în modul cum

decurge procesul penal, dar acesta nu este un argument suficient de puternic pentru a considera că acesta va ascunde adevărul și că va influența în mod negativ desfășurarea procesului penal.

Cu privire la dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală autorul excepției arată că acestea sunt contrare prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, prin aceea că admite folosirea ca probe în cursul judecării a declarațiilor date de martori în afara judecării, în cadrul unei proceduri nepublice, fără ca inculpatul să aibă posibilitatea de a pune întrebări acestor martori. Se invocă în susținerea afirmației prevederile art. 6 pct. 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil și la solicitarea audierii martorilor acuzării și confruntarea cu aceștia. În situațiile în care martorii nu pot fi audiați, dreptul la apărare al inculpatului trebuie să primeze.

Exprimându-și opinia asupra excepției, **Judecătoria Galați** arată că, în ceea ce privește art. 69 din Codul de procedură penală, excepția este nefondată. Declarațiile învinutului sau ale inculpaților, precum și declarațiile părții vătămate, ale părții civile și ale părții responsabile civilmente, făcute în cursul procesului penal conform art. 75 din Codul de procedură penală, pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Legiuitorul nu a dat valoare diferită declarațiilor inculpatului, în raport cu celelalte mijloace de probă. Conform art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, probele nu au o valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea probelor se face de organul de urmărire penală și de instanța de judecată potrivit convingerii lor, formată în urma examinării tuturor probelor administrate. Legiuitorul român manifestă rezerve justificate în ceea ce privește forța probantă a declarațiilor învinutului sau inculpatului, care, voluntar sau involuntar, denaturează realitatea. Pe aceeași poziție subiectivă, dar la polul opus, se situează declarațiile părții vătămate.

Totodată, consideră instanța, nu poate fi acceptată nici afirmația autorului excepției că sarcina probei revine inculpatului. Art. 6 din Codul de procedură penală prevede că sarcina probei revine organului de urmărire penală și instanței de judecată, iar art. 66 din același cod prevede că învinutului sau inculpatul nu este obligat să probeze nevinovăția sa, iar când există probe de vinovăție, învinutului sau inculpatul are dreptul să dovedească lipsa de temeinicie a acestora. Instanța apreciază, de asemenea, că dispozițiile art. 69 din Codul de procedură penală nu sunt contrare prevederilor art. 23 alin. (8) și ale art. 24 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, instanța arată că dreptul la apărare al inculpatului care se află în imposibilitatea de a pune întrebări martorului nu este încălcat, deoarece inculpatul a avut posibilitatea de a face aceste operațiuni pe parcursul urmăririi penale, când martorul a fost audiat cu respectarea dispozițiilor art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală. În plus, legea permite inculpa-

tului să ia cunoștință de materialul de urmărire penală prezentat acestuia în condițiile art. 257 din Codul de procedură penală, ocazie cu care poate cere să pună personal întrebări martorilor audiați sau să procedeze la o confruntare. Pe de altă parte, ar fi nejustificată neluarea în considerare, în faza judecării, a declarațiilor martorilor luate în faza urmăririi penale cu respectarea normelor de procedură, atunci când martorii, din motive obiective, nu mai pot fi audiați direct de către instanța de judecată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 69 din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare consacrat în art. 24 din Constituție și nici prezumției de nevinovăție prevăzute la art. 23 alin. (8) din Constituție, care se reflectă în art. 66 din Codul de procedură penală, potrivit căruia învinutului sau inculpatul nu este obligat să își probeze nevinovăția, iar dacă există probe de vinovăție, are dreptul să arate netemeinicia lor.

Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, Guvernul arată că acestea nu contravin prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, referitoare la dreptul la apărare. În punctul de vedere al Guvernului se arată, de asemenea, că legea oferă învinutului sau inculpatului posibilitatea de a asista, direct sau indirect, prin apărător, la audierea martorilor în cursul urmăririi penale (art. 172 din Codul de procedură penală), iar cu prilejul prezentării materialului de urmărire penală inculpatul ia cunoștință de declarațiile martorilor și poate cere confruntarea cu aceștia. Așa cum rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, invocată de autorul excepției, este permisă folosirea declarațiilor martorilor date în faza anterioară judecării, chiar dacă inculpatul nu a asistat la aceste audieri, cu condiția să fi fost respectate drepturile apărării.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au trimis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 69 și ale art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 69: „*Declarațiile învinutului sau ale inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului,*

numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.”;

— Art. 327 alin. 3: „Dacă ascultarea vreunuia dintre martori nu mai este posibilă, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și va ține seama de ea la judecarea cauzei.”

Autorul excepției susține că dispozițiile art. 69 și ale art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 23 alin. (8) și ale art. 24 alin. (1) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 23 alin. (8): „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.”;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 din Codul de procedură penală, în sensul că acestea ar institui un standard diferit în evaluarea declarațiilor învinutului sau inculpatului ca mijloc de probă, aceasta nu este întemeiată, deoarece conform art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală probele nu au o valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea probelor se face de către organele judiciare potrivit convingerii lor, formată în urma examinării probelor administrate în cauză. Rezerva manifestată de legiuitor în ceea ce privește forța probantă a declarațiilor învinutului sau inculpatului este justificată din punct de vedere psihologic prin poziția procesuală a acestuia în proces, după cum este justificată în cazul declarațiilor părții civile, ale părții vătămate și ale părții responsabile civilmente, față de care se manifestă aceeași rezervă (art. 75 din Codul de procedură penală).

Curtea constată că nu este justificată nici invocarea încălcării prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (8) din Constituție, având în vedere dispozițiile art. 6 din Codul de procedură penală, care prevăd că sarcina

probei revine organelor judiciare, precum și dispozițiile art. 66 din același cod, care prevăd că învinutului sau inculpatului nu este obligat să probeze nevinovăția sa, iar în cazul în care există probe de vinovăție, învinutului sau inculpatului are dreptul să probeze lipsa de temeinicie a acestora.

De altfel, prin dispozițiile criticate legiuitorul a asigurat aflarea adevărului, conferind dreptul instanței de a cântări și corobora ansamblul materialului probator din cauză.

II. Referitor la dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, autorul excepției arată că acestea sunt contrare prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, prin aceea că admit folosirea ca probe în cursul judecării a declarațiilor date de martori în afara judecării, în cadrul unei proceduri nepublice, fără ca inculpatul să aibă posibilitatea de a pune întrebări acestor martori.

Sub acest aspect Curtea constată că textul de lege criticat a fost reglementat în considerarea unor situații obiective, excepționale, în care martorul audiat în faza urmăririi penale nu se mai poate prezenta în fața instanței judecătorești pentru o nouă audiere. În aceste cazuri speciale Curtea consideră că dreptul la apărare al inculpatului nu este încălcat, întrucât acesta a avut posibilitatea de a se confrunța cu martorii în cursul urmăririi penale, atunci când aceștia au fost audiați cu respectarea dispozițiilor art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală. Pe de altă parte, este în interesul aflării adevărului să se țină seama de declarațiile martorului legal audiat, aflat în imposibilitate obiectivă de a se prezenta în fața judecătorului pentru a da o nouă declarație.

În ceea ce privește presupusul conflict de interese între interesul general al societății și interesul personal al inculpatului, conflict care, în opinia autorului excepției, ar trebui soluționat întotdeauna în favoarea inculpatului, Curtea reține că primordială în realizarea actului de justiție este aflarea adevărului, cu respectarea principiilor constituționale și procesuale penale privind dreptul la apărare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 și ale art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Cicileanu în Dosarul nr. 4/MF/2001 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 mai 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea amendamentelor convenite la București la 31 mai 2002 între Guvernul României, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare la Acordul de garanție dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la Washington la 29 august 1995

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 41/1995 pentru ratificarea Acordului de garanție dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la Washington la 29 august 1995, aprobată și modificată prin Legea nr. 121/1995, și ale art. 5 alin. 1 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentele convenite la București la 31 mai 2002 între Guvernul României, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare la Acordul de garanție dintre

România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la Washington la 29 august 1995, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu
Ministrul afacerilor externe,
Mircea Geoană
Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 13 iunie 2002.
Nr. 584.

ANEXĂ

LISTA

cuprinzând amendamentele la Acordul de garanție dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, semnat la Washington la 29 august 1995

Secțiunea 1.01 a acordului de garanție se amendează și se va citi după cum urmează:

„Secțiunea 1.01. «Condițiile generale aplicabile acordurilor de împrumut și garanție» ale Băncii, din 1 ianuarie 1985, cu modificările stipulate în secțiunea 1.01 a acordurilor de preluare a obligațiilor din împrumut, denumite în continuare *Condițiile generale*, constituie parte integrantă a prezentului acord.»

Secțiunea 1.02 a acordului de garanție se amendează și se va citi după cum urmează:

„Secțiunea 1.02. În cazul în care din context nu reiese altfel, termenii definiți în Condițiile generale, în preambulul la prezentul acord de garanție amendat și în preambulul la secțiunea 1.02 a acordurilor de preluare a obligațiilor din împrumut au semnificația în conformitate cu cele stipulate în acestea.»

Secțiunea 2.01 a acordului de garanție se amendează și se va citi după cum urmează:

„Secțiunea 2.01. Garantul își afirmă angajamentul față de obiectivele Proiectului, astfel cum sunt stipulate în anexa nr. 2 la Acordul de preluare a obligațiilor din împrumut de către Deva, și, în acest scop, fără limitare sau restricție față de orice alte obligații asumate prin prezentul acord de garanție amendat, Garantul garantează necondiționat prin aceasta, în calitate de obligat primar, și nu doar de garant, plata corespunzătoare și la timp a ratei de capital, a dobânzii și a altor cheltuieli aferente împrumutului Deva, împrumutului Termoelectrica, împrumutului Transelectrica, împrumutului Hidroelectrică și împrumu-

tului Electrica și a primei, dacă este cazul, asupra plății anticipate a fiecăruia dintre aceste împrumuturi și îndeplinirea fără întârziere a tuturor celorlalte obligații ale Deva, astfel cum este prevăzut în Acordul de preluare a obligațiilor din împrumut de către Deva.»

Secțiunea 2.02 a acordului de garanție se amendează și se va citi după cum urmează:

„Secțiunea 2.02. Garantul se angajează în mod expres, ori de câte ori există un motiv rezonabil de a aprecia că fondurile disponibile pentru Deva vor fi insuficiente pentru acoperirea cheltuielilor necesare realizării părții B a Proiectului, să efectueze prompt aranjamentele necesare, satisfăcătoare pentru Bancă, pentru a acorda Deva sau pentru a determina ca Deva să primească fondurile necesare pentru acoperirea acestor cheltuieli.»

Secțiunea 3.03 a acordului de garanție se anulează.

Secțiunea 3.04 a acordului de garanție se renumerează ca Secțiunea 3.03 și se amendează după cum urmează:

„Secțiunea 3.03. Garantul va lua toate măsurile necesare pentru a asigura că departamentele sale, agențiile și companiile, precum și autoritățile locale vor plăti facturile la energia electrică și termică emise de Deva, în termen de 60 de zile de la data emiterii acestor facturi.»

Secțiunea 3.05 a acordului de garanție se renumerează ca Secțiunea 3.04.

Secțiunile 3.06, 3.07, 3.09, 3.10 și 3.11 ale acordului de garanție se anulează.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara“ — S.A., pentru perioada 2002—2015

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 197/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă Programul strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara“ — S.A., pentru perioada 2002—2015, denumit în continuare *Program strategic*, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara“ — S.A. este titularul Programului strategic prevăzut la alin. (1), obiectivele acestui program strategic urmând să se realizeze în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 2. — Lucrările cuprinse în Programul strategic pot fi declarate lucrări de interes public național, în condițiile legii.

Art. 3. — (1) Perimetrul de dezvoltare al Aeroportului Internațional Timișoara este prevăzut în anexa nr. 2.

(2) Pe terenurile cuprinse în perimetrul de dezvoltare al Aeroportului Internațional Timișoara, delimitat conform

anexei nr. 2, se pot realiza și alte lucrări de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare decât cele cuprinse în Programul strategic, cu acordul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, în condițiile legii.

(3) În zonele supuse servituților de aeronautică civilă, aferente Aeroportului Internațional Timișoara, pot fi amplasate construcții, instalații și echipamente noi numai cu respectarea prevederilor Codului aerian.

Art. 4. — Finanțarea Programului strategic se va asigura din surse proprii ale titularului, din credite bancare, de la bugetul de stat prin bugetul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și din alte surse atrase, în condițiile legii.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Miron Tudor Mitrea

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 13 iunie 2002.
Nr. 615.

ANEXA Nr. 1

PROGRAMUL STRATEGIC

de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare la Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara“ — S.A., pentru perioada 2002 — 2015**Etapa I: 2002—2003**

Desfășurarea activităților premergătoare realizării Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare

1. Elaborarea și aprobarea planului de dezvoltare a Aeroportului Internațional Timișoara

2. Elaborarea și avizarea documentațiilor tehnico-economice pentru obiectivele cuprinse în planul de dezvoltare

3. Identificarea și asigurarea surselor de finanțare necesare pentru realizarea obiectivelor de investiții

4. Obținerea avizelor, acordurilor și autorizațiilor necesare în vederea demarării lucrărilor.

Etapa a II-a: 2003—2015

1. Achiziționarea terenurilor necesare pentru realizarea obiectivelor de investiții aprobate

2. Realizarea lucrărilor din cadrul Programului strategic de dezvoltare a infrastructurii aeroportuare

Lucrările se vor realiza eșalonat, după cum urmează:

INVESTIȚII ÎN OBIECTIVE NOI

Nr. crt.	Denumirea obiectivului	Perioada propusă pentru realizare	Sursa de finanțare
1.	Platformă pentru întreținerea tehnică a aeronavelor	2002 — 2004	atrasede
2.	Hangar pentru deservirea tehnică a aeronavelor	2003 — 2004	atrasede
3.	Corp administrativ companii aeriene	2003 — 2004	atrasede
4.	Drum de acces și parcare auto pentru transportatori de marfă și de personal	2003 — 2004	atrasede + proprii
5.	Terminal business (inclusiv parcare)	2008 — 2011	atrasede
6.	Extinderea platformei est (domeniu public)	2008 — 2011	buget
7.	Extinderea terminalului pentru curse internaționale	2010 — 2012	atrasede + buget
8.	Amenajarea căii de degajare rapidă (domeniu public)	2004 — 2008	buget
9.	Stație de alimentare cu carburanți	2004 — 2008	atrasede
10.	Extinderea platformei nord (domeniu public)	2011 — 2012	buget
11.	Corp administrativ pentru agenți de transport de marfă și vamă	2008 — 2012	atrasede
12.	Parcare supraetajată	2006 — 2008	atrasede
13.	Birouri pentru companii aeriene	2008 — 2010	atrasede
14.	Centru comercial, hotel, policlinică	2010 — 2015	atrasede
15.	Sistem integrat electronic de securitate, sesizare și stingere a incendiilor	2002 — 2004	proprii + buget

INVESTIȚII DE NATURA DOTĂRI INDEPENDENTE

Nr. crt.	Denumirea obiectivului	Perioada propusă pentru achiziție	Sursa de finanțare
1.	Achiziții de echipamente aeroportuare	2002 — 2015	proprii + buget

MODERNIZĂRI ȘI EXTINDERI ALE UNOR OBIECTIVE EXISTENTE

Nr. crt.	Denumirea obiectivului	Perioada propusă pentru realizare	Sursa de finanțare
1.	Extinderea aerogării pentru curse interne cu facilități și pentru deservirea traficului internațional	2003	proprii + atrasede
2.	Extinderea magaziei de mărfuri	2004	atrasede

REPARAȚII CAPITALE ALE UNOR OBIECTIVE

Nr. crt.	Denumirea obiectivului	Perioada propusă pentru realizare	Sursa de finanțare
1.	RK la aerogara pentru curse internaționale și salon oficial	2002 — 2003	proprii
2.	RK la platforma de staționare a aeronavelor (domeniu public)	2003	buget
3.	RK la sistemul de balizaj — posturi de transformare a energiei electrice	2003 — 2004	buget
4.	RK la parcare auto	2002 — 2003	proprii

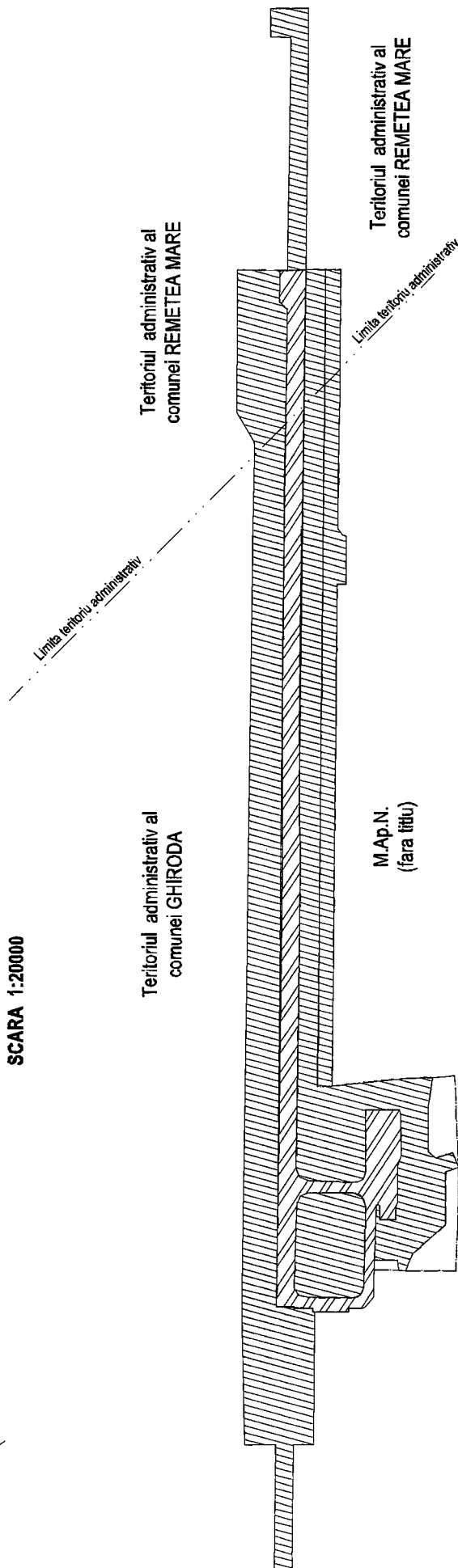
Finanțarea de la bugetul de stat a Programului strategic de dezvoltare se va face în limita sumelor aprobate.

NOTĂ:

Prin realizarea obiectivelor propuse se urmăresc întreținerea și dezvoltarea aeroportuară, care vor conduce la creșterea veniturilor proprii din activitatea de bază și la o creștere substanțială a veniturilor proprii provenite din activități conexe.

AEROPORTUL INTERNATIONAL TIMISOARA LIMITE PERIMETRALE

SCARA 1:20000

Teritoriul administrativ al
comunei GHIRODA

LEGENDA:

- Domeniul PUBLIC
- Limite actuala a AEROPORTULUI INTERNATIONAL TIMISOARA
- Limite TERITORIULUI ADMINISTRATIV
- Limite de DEZVOLTARE a AEROPORTULUI INTERNATIONAL TIMISOARA

Suprafata Aeroport International Timisoara pe teritoriul administrativ al
comunei Ghiroda = 1298402 mp (inclusiv zona de siguranta)
din care domeniul public = 259949 mp

Suprafata Aeroport International Timisoara pe teritoriul administrativ al
comunei Remetea Mare = 236917 mp (inclusiv zona de siguranta)
din care domeniul public = 32698 mp

*) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2002, rectificat, al Companiei Naționale „Aeroportul Internațional București–Otopeni” — S.A., care funcționează sub autoritatea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 47 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, cu modificările ulterioare, și ale art. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 522/1998 privind înființarea Companiei Naționale „Aeroportul Internațional București–Otopeni” — S.A.,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2002, rectificat, al Companiei Naționale „Aeroportul Internațional București–Otopeni” — S.A., care funcționează sub autoritatea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, prevăzut în anexa*) la prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor totale înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli rectificat reprezintă limite maxime care nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea Guvernului, la propunerea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor totale aprobate, Compania Națională „Aeroportul Internațional București–Otopeni” —

S.A. poate efectua cheltuieli totale proporțional cu gradul de realizare a veniturilor totale.

Art. 3. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 50.000.000 lei.

(2) Contravenția se constată și amenda se aplică de organele de control financiar ale statului, împuternicite conform legii, persoanelor vinovate de nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri.

(3) Contravenției prevăzute la alin. (1) i se aplică dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 13 iunie 2002.
Nr. 616.

*) Anexa se comunică Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și Ministerului Finanțelor Publice.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro